

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1887.

ΑΡΙΘ. 236.

Συνδρ. έτης. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΙΣ,

Είς ούδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

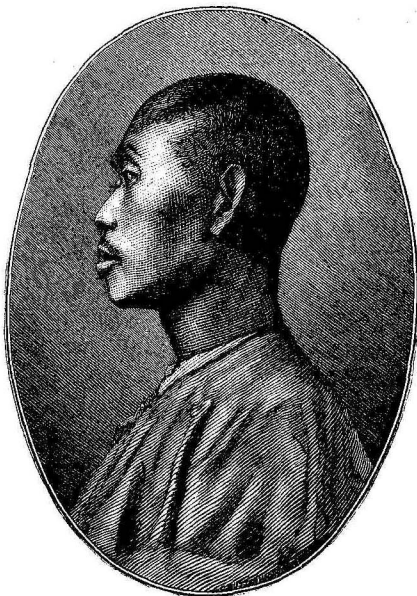
» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ.

(Ψαλμὸς 119°)

Πόσον ἀγαπῶ τὸν νόμον σου !
 Ὅλην τὴν ἡμέραν εἶναι μελέτη μου.
 Διὰ τῶν προσταγμάτων σου
 Μὲ ἔκαμες σοφώτερον τῶν ἐχθρῶν μου,
 Διότι εἶσαι πάντοτε μετ' ἐμοῦ.
 Εἶμαι ἀνώτερος πάντων τῶν διδασκόν
 [των με
 Διότι τὰ μαρτύριά σου εἶναι μελέτη μου.
 Εἶμαι συνετώτερος τῶν γερόντων,
 Διότι ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου.
 Ἀπὸ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα
 [τοὺς πόδας μου,
 Διὰ νὰ φυλάξω τὸν λόγον σου.
 Ἀπὸ τῶν κρίσεών σου δὲν ἐξέκλινα,
 Διότι σὺ με ἐδίδαξας.
 Πόσον γλυκεῖς εἶναι οἱ λόγοι σου εἰς τὸν
 [οὐρανίσκον μου !
 Εἶναι ὑπὲρ μέλι εἰς τὸ στόμα μου.
 Ἐκ τῶν ἐντολῶν σου ἔγεινα συνετός.
 Διὰ τοῦτο ἐμίλησα πᾶσαν ὁδὸν ψεύδους.

Μογγόλος Λάμας (ιερεύς).

Ο ΠΛΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

Ὅτ' ἐν λειμῶνι διανθεῖ με μυροδόλα ἴα
 ἤκουσα νὰ συμψάλλωσι τὰ εὐμολπα στρουθία,
 πηδῶντα, παίζοντα παιδρῶς ἐπὶ πρασίνων κλώνων,
 ἐν ἑξ αὐτῶν ἠρώτησα με τῆς καρδιᾶς μου στόνον·
 «Πτηνόν μου, τίς σοι ἔδωκεν, εἰπέ μοι, ἂν γνωρίζης,
 τοὺς τόνους σου ποῦ λυγρῶς τοσοῦτον καθαρίζεις ;»
 καὶ ἄσμα ψάλλον ἐν χαρᾷ μ' εἶπεν ἄνευ ἀπάτης,
 «Νὰ ᾄδω με ἐδίδαξε τοῦ Σύμπαντος ὁ Πλάστης.»

Ὅτε μονάζων ἤκουσα τὸ κύμα νὰ φλοισβίλῃ
 καὶ τοῦ Ζεφύρου ἡ πνοὴ ἠθύχως νὰ συρρίζῃ,
 Στραφεὶς δὲ τότε καὶ ἰδὼν τὴν τῆς θαλάσσης θέαν
 θερμῶς ἠρώτησα αὐτὴν τὴν γλαυκοφόρον γραΐαν :

— Κατὰ παρελθὸν ἔ-

τος 741 ναυαγοὶ ἐσώθησαν
 διὰ τῆς βοηθείας τῶν σωτη-
 ριῶν λεγομένων λεμβῶν. Εἶ-
 ναι δὲ ἐν χρήσει ἤδη καθ'
 ὅλην τὴν Μεγάλην Βρετα-
 νίαν 273 τοιαῦται ὑπὸ τὴν
 διεύθυνσιν τῆς ὁμωνύμου ἑ-
 ταιρίας, ἥτις ἀπὸ τῆς συ-
 στάσεώς της μέχρι σήμερον
 29,000 ψυχὰς ἔσωσεν ἐπὶ
 παραλίας 5,000 μιλίων τὸ
 μήκος.

— Τὰ μεγάλα κακὰ ὁμοι-
 αζοῦν τοὺς σεισμούς, τοὺς κε-
 ραυνοὺς ἢ τοὺς κατακλυσμούς,
 ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τὰς πυρ-
 καϊάς, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουσι μὲ
 μικροὺς σπινθήρας, ἀλλ' ἐπι-
 φέρουσι μεγάλας καταστροφάς.

«Ὡ θάλασσα, τίς σ' ἔδωκεν, εἰπέ καὶ σὺ ἄκόμα,
 τὸν φλοίσβον καὶ τὸν Ζέφυρον καὶ τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα ;»
 Καὶ μ' ἀπεκρίθη πρόθυμος κ' ἄνευ τινὸς ἀπάτης,
 «τὸ χρῶμά μου μοι ἔδωκε τοῦ Σύμπαντος ὁ Πλάστης.»

Ὅτε εἰς νύκτα ἤρεμον κυτάξας τοὺς αἰθέρας
 κ' εἶδον τοὺς λάμποντας παιδρῶς πολυπληθεῖς ἀστέρας,
 Μὲ σεβασμὸν ἠρώτησα ἐν ἑξ αὐτῶν τῶν ὄλων
 τῶν φωτιζόντων πανταχοῦ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ὁδόν·
 «Τίς σ' ἔδωκεν, ὦ ἄστρον μου, τὰς φωτεινάς σου λάμψεις
 Κι' λάμπον μένεις ἄγρυπνον ὅσας ἀχανεῖς ἐκτάσεις ;»
 καὶ ἐκεῖνο μ' εἶπε μειδιῶν κ' ἄνευ τινὸς ἀπάτης,
 «τὴν λάμψιν μου μοι ἔδωκε τοῦ Σύμπαντος ὁ Πλάστης.»

«Ότε δὲ πάλιν ἐν ἀγρῷ ποῦ θάλλει ἡ μυρσίνη, ποῦ τάνθη ἄρωμα σκορποῦν κι' ἀνθοβολοῦν οἱ κρίνοι, Δέσμην ποιήσας ἐξ αὐτῶν καὶ ὁσφρανθεὶς ἐκείνων τὸ ἄρωμα, ἠρώτησα ἐν ἐξ αὐτῶν τῶν κρίνων: «Τίς σ' ἔδωκε τὸ μύρόν σου, ὦ ἄνθος ἐρωτύλον, τὴν χάριν καὶ σεμνότητα τῶν ἀνθηρῶν σου φύλλων;» Κ' εὐώδες ῥίπτον ἄρωμα ὡς ἐμβλημα ἀγάπης, μ' εἶπε, «Τὰ πάντα μ' ἔδωκε τοῦ Σύμπαντος ὁ Πλάσης.»

Ἀθήνησι, Μηνὶ Αὐγούστῳ 1887.

ΣΠΥΡ. Μ. ΠΡΕΒΑΙΝΑΣ.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὁ Σεβαστιανὸς ἔλαβε τὰ γατάκια, ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὰ ρίψῃ ἔξω κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς κ. Λουκίας, τὰ μετέφερε, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κ. Κλάρας, εἰς τὸ ἀνώγιον, ὅπου εἶχεν εὐρυχωρίαν νὰ παίζειν. Οὕτω δὲ ἐπανήλθεν ἡ ἡσυχία εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ ὁποία εἶχε τόσον διαταραχθῇ ἕνεκα τοῦ ὀργανόπαιδος καὶ τῶν γατακίων.

Τὰ πράγματα ἔμενον εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην μέχρι τῆς ἐπομένης πρωίας, ὅτε ὁ διδάσκαλος ὠδηγήθη κατὰ τὸ σῦνηθες εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου τὸν ἀνέμενεν ἡ κ. Κλάρα μετὰ τῆς Χαΐδης.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀρχίσωσι τὸ σῦνηθες μάθημα ὁ κώδων τῆς αὐλοθύρας ἔκρουσε σφοδρῶς, ὁ δὲ Σεβαστιανὸς νομίσας ὅτι ἦτο ὁ κύριος Σήσμαν, ὁ πατὴρ τῆς κ. Κλάρας, ἔτρεξε δρομαίως διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ὅποια ὁμῶς ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν ἀντὶ τοῦ κ. Σήσμαν εὔρε τὸ ὀργανόπαιδον! «Δὲν μὲ λέγεις, τί ἐννοεῖς μὲ τὸ παιγνίδι τοῦτο, ἠρώτησεν ὁ Σεβαστιανός; Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ πῶς σημαίνουν τὰ κουδούνια τῶν οἰκιῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παληόπαιδο!»

«Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴδω τὴν κ. Κλάραν, ἐφώνησε τὸ παιδίον.

«Σὺ, μάग्γα θέλεις νὰ ἴδῃς τὴν κ. Κλάραν; καὶ τί δουλειαὶς ἔχεις σὺ μὲ αὐτήν!

«Μὲ χρεωστεῖ ἐν φράγκῳ, εἶπε τὸ παιδίον.

«Μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου, ἔξεφώνησεν ὁ Σεβαστιανός. Πῶς ξεῦρεις κατὰ πρῶτον λόγον ὅτι ὑπάρχει μία τοιαύτη κ. Κλάρα;

«Τῆς ἔδειξα τὸν δρόμον χθὲς εἰς τὸν μεγάλον πύργον διὰ μισὸ φράγκῳ, καὶ τὴν ἔφερα πάλιν ὀπίσω ἕως ἐδῶ διὰ ἄλλο ἥμισυ, ὥστε μὲ χρεωστεῖ ἐν φράγκῳ.

«Ἀνοησίαις! ἔξεφώνησεν ὁ Σεβαστιανός. Ἡ κυρία Κλάρα ποτὲ δὲν περιπατεῖ ἔξω, οὔτε ἐντὸς τῆς οἰκίας ἡμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ. Δεῖξέ μου

λοιπὸν τὴν ῥάχιν σου, διὰ νὰ μὴ σὲ ξυλοφορτώσω.

«Σὲ λέγω, ὅτι χθὲς τὴν εἶδον καὶ τὴν ὠδήγησα εἰς τὸν μεγάλον Πύργον καὶ ὀπίσω ἐδῶ—θὰ σοῦ πῶ δὲ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ της.—Εἶναι κοντὴ καὶ μελαγχρινὴ καὶ ἔχει κοντὰ μαλλιά κρικελά, μάτια μαῦρα καὶ μπροσθέλαν κεραμιδωτὴν—δὲν ὁμιλεῖ ὅπως ἡμεῖς ὁμιλοῦμεν.

«Ἄ! Ἄ! ἔξεφώνησεν ὁ Σεβαστιανός—αὐτὴ εἶναι ἡ κυρία Δεσποινούλα! Ἔλα μέσα—Στάσου ἐκεῖ καὶ ἀφοῦ σὲ φωνάξω καὶ ἐμβῆς εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὐθὺς ν' ἀρχίσῃς νὰ παίζῃς τὸ ὄργανόν σου—αὐτὸ θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ τὴν κ. Κλάραν.»

Ταῦτα εἰπὼν διηυθύνθη πρὸς τὸ σπουδαστήριον καὶ εἰδοποίησε τὴν κ. Κλάραν, ὅτι εἰς τὴν αὐλὴν ἦτο ἐν παιδίον, τὸ ὅποιον ἐπεθύμει νὰ τῆς εἴπῃ κατὰ τι. «Ἄς ἔλθῃ ἀμέσως, εἶπεν ἡ κυρία Κλάρα, ἡ ἔχεις καμμίαν ἀντίρρησην εἰς τοῦτο, διδάσκαλε;»

«Καμμίαν,—εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἀπῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη τὸ ὀργανόπαιδον καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ παίζῃ.

Τὴν πρωίαν ταύτην ἡ κυρία Λουκία ἦτο πολὺ ἐνησχολημένη εἰς τὰ τοῦ οἴκου καὶ δὲν ἔλαβε γνῶσιν τῶν διατρεξάντων, ὥστε ἐξαφνίσθη ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ ὀργάνου, καὶ ἀφῆσασα τὴν ἐργασίαν της ἔτρεχεν εἰς σπουδαστήριον διὰ νὰ ἴδῃ τί ἔτρεχεν, φαντάσθητε δὲ τὴν ἐκπληξίν της ὅταν ἀνοιξάσας τὴν θύραν εἶδε τὸ μὲν ὀργανόπαιδον παίζον τὸ ὄργανόν του, τὸν δὲ διδάσκαλον καθήμενον ἀναπαυτικὰ εἰς τὴν ἔδραν του καὶ τὴν κυρίαν Κλάραν καὶ Χαΐδην ἀκροαζομένας μὲ μεγάλην χαρὰν τὴν μουσικὴν.

«Παῦσε, παῦσε ἀμέσως—ἐβρόντησε τρέξασα πρὸς τὸ παιδίον· ἀλλὰ μόλις εἶχε κάμει δύο βήματα καὶ κατὰ τι ἐμπεδευθῆκεν εἰς τοὺς πόδας της, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ κυττάξῃ κάτω. Στακτερόν τι ζῶον εἶχε προσκολληθῇ εἰς τὸ φόρεμά της!—ἦτο χελώνη! Ἡ κυρία Λουκία, ἡ ὁποία ἐφοβεῖτο τὰς χελώνας περισσότερο ἀπὸ τὰ γατάκια, ἔκαμεν ἐν πῆδημα εἰς τὸν ἀέρα καὶ συγχρόνως ἐφώναξε, «Σεβαστιανέ, Σεβαστιανέ, τρέξε, τρέξε ἐδῶ!»

Τὸ ὀργανόπαιδον ἐσταμάτησεν, ἀκοῦσαν τὴν ἀγρίαν φωνὴν τῆς κυρίας Λουκίας καὶ ἰδὼν τὸν τρέμον της εἰς τὴν θέαν τῆς χελώνης.

Εἰς τὸν Σεβαστιανὸν ὅλη ἡ σκηνὴ ἐφάνη πολὺ γελοία—ὅθεν ἤρχισε νὰ γελά. Ἀλλὰ δὲν ἀπῆλause πολὺ τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην, διότι ἡ ἀγρία φωνὴ τῆς κυρίας Λουκίας τὸν διέταξε νὰ διώξῃ τὸ ὀργανόπαιδον μὲ τὴν χελώνην του.